

herhjemme, der har begæret denne Lov, naar undtages Socialdemokraterne; især efter at det trækker op til, at der kunde ventes en Lov, er der fra disse fremkommet Anmodning om at fremme Loven. Jeg kan næsten sige, at det er en enkelt Mand, der har spændt saa voldsomt paa for at fremme denne Sag. At han vil faa nogen Glæde af den i Fremtiden, tvivler jeg meget om. Hans Navn er i disse Dage daglig knyttet til den i Bladene, men det kan være, at Stemningen mod Loven kan blive lige saa stærk. herhjemme som i England, saaledes at han maatte ønske, at hans Navn kunde fjernes fra den. Grunden til, at jeg nu maa være anderledes stemt mod Loven, er, at den ikke er bleven lempet det allerbitterste i Arbejdsgivernes Favør.

Stilling: Idet jeg anerkender, at den højtærede Minister lige til det sidste har bestræbt sig for at gøre Loven saa brugbar som mulig, idet han har stillet en Række Ændringsforslag, hvoraf de fleste rigtignok ere Redaktionsændringer, beklager jeg ligesom den sidste ærede Taler, at det ikke er lykkedes ved Forhandlinger her i Tinget at opnaa nogle virkelige Realitetsændringer, og jeg maa ogsaa udtale, at den samme Hensynsfuldhed, som ellers ved saa mange andre Lejligheder er vist lige over for Krav, der ere rettede fra forskellige Samfundsklasser, ikke ved denne Lejlighed er vist os, der dog have ment at kunne være i Besiddelse af Kendskab til de Ønsker, der nærer i den Del af Befolkningen, som denne Lov særlig skal omfatte. Det er endogsaa blevet bebrejdet os, at vi over for en Sag, som alle Rigsdagens Medlemmer og dette høje Ting stille sig saa velvillig til, have povet at rejse nogen Protest. Jeg vil dertil bemærke, at naar vi have gjort det, har det ikke været, fordi vi ikke havde Sympati for Sagen, men fordi vi følte os overbeviste om, at i den Skikkelse, hvori Lovforslaget var fremsat her, var det ikke ovenræstmende med den Befolknings Ønsker, der nærmest skulde nyde godt af Loven. Vi have tværtimod paa bedste Maade søgt at faa indført Ændringer, der kunne vise, ad hvilken Vej man ønskede, at Lovforslaget skulde gaa for at ramme det rette. Det er ikke lykkedes os at vinde det høje Tings Forstaaelse af vore Standsfællers Krav i denne Retning. Det beklage vi — ikke for vor egen Skyld, men for deres Skyld, der ventte sig noget af denne Lov. Thi jeg tror at kunne sige, at vil denne Lov ikke blive hilst med Til-

fredshed af Arbejdsgiverne, vil den heller ikke blive mødt med udelt Tilfredshed af Arbejderne. Det viser i Virkeligheden kun Arbejderne „Fugle paa Taget“. Der er ingen Forsikringstvang og ingen Garanti for at Arbejderne faa det, der efter denne Lov kunde tilkomme dem. Vi have i denne Sal i forrige Uge behandlet Skattelovforslag, der — det indrømmer jeg — særlig skulde være til Lettelse for Hartkornet, men der blev ogsaa talt noget om at lette de overbebyrdede Købstadkommuner og Næringslivet i Købstæderne, men ved denne Lov have vi lagt en ny Skat paa de næringsdrivende i Købstæderne, uden at man har spurgt om, hvorvidt de vare i Stand til at bære den, og uden at foretage nogen Undersøgelse, der kunde vise, at det var paatrængende nødvendigt at lægge en saadan Skat paa Købstædernes næringsdrivende og ikke mindst paa dem, der daarligst kunne taale det.

Det er min og mine tidligere Medforslagsstilleres Overbevisning, at Lovforslaget i sin Helhed ikke vil gøre den tilsigtede Nytte, og vi have derfor gjort, hvad vi kunne for at modarbejde det i den Form, hvori det nu er paa Veje til at blive vedtaget her. Vi have ikke vundet Forstaaelse for vore Tankers Rigtighed. Men jeg maa tillade mig at bemærke, at det kunde være, at hvis vi i Stedet for at være 4 eller 5, havde været det tredobbelte Antal — at det høje Tings Medlemmer da alligevel vilde have faaet en Mindelse om, at det er et Krav, der fremsættes af en stor Samfundsklasse, som ganske vist her paa Rigsdagen kun har faa Repræsentanter, kun faa for Købstæderne i Almindelighed og færre for de næringsdrivende selv. Men have vi taget fejl, og skulde det vise sig, at dette Lovforslag i Virkeligheden gør en Nytte, som vi ikke tro, skal det ikke glæde nogen mere end os; men vi maa beklage, at vi ikke se os i Stand til at stemme for Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse.

J. Pedersen: I Modsætning til de ærede to foregaaende Talere agter jeg at stemme for det foreliggende Forslag, fordi jeg erkender, at Loven selv i den efter min Mening ufuldkomne Skikkelse, den vil faa, dog altid vil komme nogen til gode. Men jeg ønsker dog samtidig at udtale, at naar jeg stemmer for dette Lovforslag, saa gør jeg det med stor Beklagelse over, at det ikke paa en mere fyldestgørende Maade løser den Opgave, det skulde løse. Jeg kunde have mange Anker at rejse mod det foreliggende Forslag, men jeg skal ind-